47ste jaar. — Nr 21. Zaterdag 17 Februari 1900.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **12** centms per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

Voor den Paus.

Inschrijving, geopend door den Bond der Katholieke Dagbladschrijvers van België :

BEDRAG DER 17 EERSTE LIJSTEN :
Fr. 102,844.63.

De giften kunnen gezonden worden aan het bureel van den *Postrijder* of aan Mr L. MALLIE, Bergstraat, 32, Brussel.

TONGEREN, DEN 17e FEBRUARI 1900.

VAN ALLES WAT.

Het Ministerie is thans volledig. M. Liebaert, ontlast van de portefeuille van nijverheid en arbeid, zal nu al zijne aandacht kunnen wijden aan het departement van spoorwegen, waarvan hij de titelvoerende minister wordt.

Deze laatste benoeming heeft niemand meer verheugd dan M. Vandenpeereboom, die, zoolang de plaats open bleef, nog altijd moest vreezen dat men aan hooger hand zou aandringen, opdat hij ze hername.

Maar hij heeft ze reeds gedurende vijftien jaar bekleed en, na dergelijke loopbaan te hebben afgelegd, de langste die een minister ooit onafgebroken vervulde in België, meent M. Vandenpeereboom het recht te hebben nu een weinig rust te nemen.

En 't ware voor hem eene pijnlijke opoffering geweest van zich weer te moeten ontrukken aan zijne geliefde woning van Anderlecht, versierd, gelijk een museum, met de uitgezochte producten van de oude Vlaamsche kunst.

Er zijn menschen die aan 't bewind zoeken te komen uit heerschzucht : er zijn er andere die het niet verlangden en het slechts als eenen plicht hebben aangenomen. M. Vandenpeereboom behoorde tot deze laatste.

En hij, die hem opvolgt, M. Liebaert, is nog een man van die soort.

∴

Wat de benoeming van M. Surmont de Volsberghe tot minister van arbeid betreft, men heeft opgemerkt dat deze is aangekondigd geweest door de dagbladen, vóór dat zij door den Koning geteekend was.

De ministers zullen ongetwijfeld deze voorbarige aankondiging betreurd hebben, welke, in andere omstandigheden, eene groote onbeleefdheid zou zijn geweest jegens den Koning. Thans echter was de onbescheidenheid minder erg, omdat de keus van den nieuwen minister eene besloten zaak was en men sedert verscheidene dagen zeker was van de toestemming des Konings.

M. Surmont is een bedachtzaam man, bij wien de geestdrift der jeugd heeft plaats gemaakt voor de koele ondervinding, het werk der jaren en eene lange praktijk in de zaken.

Zestig jaar oud zijnde, komt zijn debuut als minister laat, maar hij begint deze nieuwe loopbaan met eene taaiheid van wil en eene gewoonte van werken, die bij hem eene tweede natuur is geworden.

Hij zal in de eerste plaats voor den Senaat het wetsontwerp op het werkcontract te verdedigen hebben.

Het zal ook zijne taak zijn het wetsontwerp op de werkliedenpensioenen gereed te maken, 't welk het kabinet belooft nog in dezen zittijd neer te leggen.

Dit wil zeggen dat M. Surmont de Volsberghe werk genoeg zal vinden. Men zegt overigens, dat hij reeds door zijne vroegere studiën geheel vertrouwd is met de voornaamste vraagpunten, die betrekking hebben op de werkmanswetgeving.

∴

Met veel genoegen heeft de rechterzij den gekozene van Borgworm, M. Ancion, weer op de banken der Kamer zien verschijnen.

Deze man was nooit een heerschzuchtige : 't is een strijder, die was gaan rusten, en die, bij het eerste beroep zijner vrienden, die hem noodig hadden, edelmoedig zijne plaats in den strijd kwam hernemen.

Men heeft hem aan de rechterzijde hartelijk geluk gewenscht, minder nog om zijne schitterende zegepraal, dan om zijne zelfopoffering ; want hij had recht op rust en zich overleveren aan de woelingen der politiek, was zijne gezondheid, reeds erg geschokt, in gevaar brengen.

Wat geeft het ? Hij heeft enkel zijnen plicht in 't oog gehouden, het belang der goede zaak : hij heeft zich opgeofferd, er gebeure wat wil !

In onze katholieke kringen heeft men veel gesproken over die ballotteering te Borgworm.

Gij zult opgemerkt hebben dat in acht dagen tijds, de katholieke candidaat, M. Ancion, meer dan 1900 stemmen had bijgewonnen, 't zij 600 meer dan er noodig waren om de overwinning te behalen.

De Luiksche pers heeft gezegd dat die 1900 stemmen door liberalen waren gegeven. Dat is niet het gedacht der katholieken van Borgworm. Er zijn in dat arrondissement nog van die vlottende kiezers, die tot geene enkele partij behooren en die stemmen voor den liberaal of den katholiek, naar gelang de eene of de andere hunne sympathie heeft.

't Is tot die soort van kiezers dat vele van hen zouden behooren, die bij de eerste stemming voor M. Dochen hadden gekozen, die een kind van de streek is en er ook verblijft. Bij de tweede stemming, ziende dat zij te kiezen hadden tusschen eenen socialist en M. Ancion, hebben zij voor dezen laatste gestemd.

Wat de liberalen betreft, zij, die niet voor den socialist gestemd hebben, zijn zeer zeldzaam.

Een punt dat niet onopgemerkt mag voorbijgaan is, dat zonder het kanton Landen, het Vlaamsche kanton, de socialist er door kwam.

Het totaal stemmen in de twee Waalsche kantons Borgworm en Avennes, geeft eene meerderheid ten gunste van den rooden candidaat.

∴

De koffiehuishouders van het arrondissement Brussel, houden eene optelling van hunne stielgenooten, om te zien of zij het quorum niet kunnen bereiken, om aldus een volksvertegenwoordiger op hun eigen te hebben.

Deze beweging verontrust de liberalen die aldus verscheidene duizende stemmen zouden verliezen.

245,000 MAN.

De militaristen zullen met de toekomstige kiezingen hunnen slag willen t'huis halen ; de gepensionneerde generaals hebben een manifest afgekondigd, waarin de kiezers zonder twijfel goedsjeugdig zullen in..... bijten.

Volgens hunnen aanleider, is er een leger onder de wapens noodig van **245,000 man.**

En al wie deze voorstellen niet aanneemt, is *geen vaderlander !* Dat zullen de kiezers natuurlijk in de aanstaande kiezingen te beslissen hebben.

Wij zullen zien !....

LAND VAN LOON.

Als bijvoegsel der Historische Schets over de Kapel van O.-L.-Vrouw te Ortsloven-Berlingen, behoort, ons dunkens, melding gemaakt van de verdienstvolle inrichting der kluizenaars, die sedert bijna twee honderd jaren Maria's gezegende bidplaats bewaard hebben.

Volgt de reeks dezer ons bekend :

Petrus Hofmeesters in 1702.

Gebroeders Jacobus en Martinus Tils. (1768-1801), die het onderwijs in de kluis gaven en tijdens de Fransche Omwenteling de Kapel..enz... hebben weten te behouden.

P. Buteners, geboortig van Berlingen, 1802. Cornelius Daemen van Werm, 1826. Petrus van Geleen uit Alt-Hoeselt, 1845. Joannes Daemen von Werm, 1848. Joannes Cosen uit Rosmeer, 1849. Willem Nicolaes van Canne, 1850.

Onder allen heeft deze grootelijks recht op bijzondere lofspraak wegens zijne heldhaftige zelfopoffering van Kristene naastenliefde, gedurende de schrikwekkende Cholera-ziekte in Wellen en omstreek ten jare 1866.

Onbevreesd en onvermoeibaar bevond hij zich dag en nacht bij de lijdenden om ze te verzorgen, te troosten, tot den dood voor te bereiden ; bijna alleen was hij ten dienste der Geestelijkheid om den stervenden helpen de H. H. Sacramenten toe te dienen, de overledenen ter aarde te stellen.

Bewonderenswaardig was zijn iever bij het oprichten der nieuwe kerk te Berlingen : van deur tot deur, ver in den vreemde, ging hij kloekmoedig aankloppen om gelden in te zamelen noodig tot den bouw ; in het zweet zijns aanschijns leende hij de hand aan de werken om des te eerder Gods woning te zien voltrekken, naar dewelke hij vurig verlangde. Geen wonder dus dat dit vroom, heilig man algemeen hoogst geacht en bemind, diep betreurd werd bij zijne al te vroegtijdigen dood op 27 November 1878, en dat na omtrent vijf en twintig jaren zijn aandenken steeds in zegen is gebleven.

Arnold Lowet uit Hern-St-Hubert, gestorven den 3 Juni 1895 in den ouderdom van 80 jaren.

Sedert dien tijd is de kluis aan de kapel verbonden onbewoond gebleven.

Ten slotte zal het wellicht geenszins vermetel zijn eene vraag te stellen.

Zou deze eeuwenoude Instelling, voorheen aan de Samenleving allernuttigst allengskens haar einde bereiken, wijl de kluizen bij gebrek aan mannen van zulken roep beginnen ontruimd te worden ? ?

Y. Z.

Wetgevende kiezingen
ARRONDISSEMENT TONGEREN-MAESEYCK.
De Katholieke Eenheid.

Vergadering der katholieke kiezers te Maeseyck.

Eene belangrijke kiesvergadering werd verleden zondag te Maeseyck in de groote feestzaal gehouden. Aan het bureel hadden plaats genomen : MM. de Volksvertegenwoordigers Helleputte, Desmaisières en Gielen ; M. Doctor Moors, schepen en provinciaal raadslid die de vergadering voorzat ; M. de Schepen Konings, voorzitter van den « Katholieken Volksbond » ; M. de Notaris Lemmens, lid van het Comiteit van den « Volksbond » ; M. Van Esser, provinciaal raadslid ; al de burgemeesters van het kanton, behalve drie of vier, die ziek of onpasselijk waren.

In de zaal bemerken wij : den E. H. Drij Koningen, Pastoor-Deken ; de E. Kanunikken Kruisheeren ; de E P. Augustijnen van Maeseyck : MM. de Ridders de Bellain ; ; M. Powis de Ten Bossche ; M. Alfred Wouters, enz. enz ; bijna het gansch onderwijzend korps der lagere scholen ; al de notabiliteiten uit de stad en de omstreken ; eigenaars, handelaars, landbouwers, ambachtsmannen, werklieden, voorzitters van gilden en maatschappijen, vervullen de zaal. Vele personen, bij gebrek aan plaats, moeten in de zijzalen blijven staan. Om 3 ure stipt, opent M. Doctor Moors de zitting en bedankt de aanwezigen zoo talrijk opgekomen te zijn, ondanks het slechte weder en de strenge koude.

Na gezegd te hebben dat de achtbare senator, M. Graaf de Grunne, pas van eene onpasselijkheid hersteld, de vergadering niet kan bijwonen, legt bij den nieuwen politieken toestand uit, teweeg gebracht door de nieuwe wet op de Evenredige Vertegenwoordiging. Hij dringt aan op de noodzakelijkheid der eendracht in het arrondissement Tongeren-Maeseyck en bedankt MM. de Volksvertegenwoordigers Desmaisières en Gielen de eereplaats aan M. Helleputte afgestaan te hebben. Hij brengt hulde aan de uitstekende hoedanigheden en aan het schoon karakter van M. Helleputte, die steeds gewonnen heeft in de achting zijner kiezers. Hij herinnert de ontelbare diensten welke M. Helleputte aan de stad Maeseyck, aan het kanton, aan de provincie, aan het gansche land bewezen heeft.

Spreker brengt insgelijk hulde aan M. Desmaisières, welken hij aantoont als steeds de godsdienstige en stoffelijke belangen van het land verdedigende, en aan M. Gielen, zoo onwankelbaar als M. Desmaisières, aan de katholieke politiek gehecht en die tevens een groote beschermer van den landbouw is.

M. Moors besluit : « Het betaamt dat van het Jekerdal tot aan de « Blauwe Kei », van het Land van Loon tot Maeseyck, er zich maar eene enkele stem opheffe om de drie katholieke candidaturen van MM. Helleputte, Desmaisières en Gielen, te verdedigen en te doen zegepralen ! »

Een oorverdoovend handgeklap begroet de redevoering van M. Moors. M. Desmaisières, in het vlaamsch, bedankt over het ontvaal dat hem gedaan wordt. Hij zegt dat hij steeds de katholieke zaak zal ondersteunen en de belangen van eenieder verdedigen. Hij belooft, zooals bij in het verledene gedaan heeft, te werken tot de heropbeuring van den landbouw, tot de vermindering der lasten die op den grond drukken en tot de verbetering van den toestand der onderwijzers.

De zoo hartelijke woorden van M. Desmaisières maken eenen uitmuntenden indruk op de toehoorders, die door hunne langdurige toejuichingen hun volle vertrouwen toonen in de verklaring van den achtbaren volksvertegenwoordiger.

M. Gielen legt, in het vlaamsch, zijn programma uit : verdediging der belangen van allen, grooten en kleinen, rijken en armen ; godsdienstige, stoffelijke en maatschappelijke belangen ; uitbreiding van het beroepsonderwijs ; bescherming van den landbouw.

Om te eindigen, spreekt M. Gielen, gedurende eenige oogenblikken, de echte Maeseyckersche taal, hij die de zoon is van eenen Maeseyckenaar van geboorte. Hij zet zich neer, driftig toegejuicht door alle toehoorders.

M. Helleputte staat op. Al de aanwezigen staan recht en doen hem eene echte ovatie. M. Helleputte is diep bewogen, en iedereen is bewogen gelijk hij. En dit omdat, sinds langen tijd, M. Helleputte de echte vriend der Maeseyckenaren is.

Eindelijk kan de uitstekende volksvertegenwoordiger zijne redevoering beginnen. Hij herinnert zijne kiezing over tien jaren. Hij zegt dat hij gelukkig zoude geweest zijn steeds alleen het goed arrondissement Maeseyck te kunnen vertegenwoordigen ; doch, voegt hij er bij, de toestand is veranderd en er kan enkel spraak zijn zich met 't tegenwoordige en met de toekomst bezig te houden. Spreker bedankt MM. de Volksvertegenwoordigers Desmaisières en Gielen, omdat zij hem de eerste plaats afgestaan hebben. Hij dringt aan op de noodwendigheid der eendracht en herinnert dat tot heden nooit, noch een socialist noch een liberaal zich hebben kunnen doen kiezen als volksvertegenwoordiger in de provincie Limburg.

« Door de eendracht alleen, zegt hij, zullen wij, gelijk de Boeren van Transvaal, den vijand in bedwang kunnen houden : Limburg moet de « Spioenkop » van het land, tegen de liberalen en de socialisten zijn ! »

Onnoodig te zeggen dat de redevoering van den welsprekenden volksvertegenwoordiger de aanhoorders geëlectriseerd heeft, die niet ophouden hunnen uitmuntenden vriend, M. Helleputte, toe te juichen.

M. Notaris Lemmens dringt op zijne beurt aan op de noodwendigheid van de eendracht. Allen juichen driftig den jongen, doch reeds uitmuntenden redenaar toe.

M. Doctor Moors, na nogmaals al de aanhoorders bedankt te hebben, legt de volgende dagorde neder :

« De katholieke partij van het kanton Maeseyck, in openbare zitting van 11 Februari : Juicht de candidaturen van MM. Helleputte, Desmaisières en Gielen toe ;

» Gezien de noodzakelijkheid de kiezing van eenen tegenstrever te beletten, drukt het betrouwen uit dat de katholieken van het arrondissement Tongeren-Maeseyck zullen stemmen voor de katholieke lijst, zooals zij voorgesteld wordt ; Besluit te werken, zoowel door persoonlijke pogingen als in de bestaande associaties, om de zegepraal der gansche lijst ;

» En aangezien dat de toekomst der partij vereischt dat eene welingerichte arrondissements kiesvereeniging tot stand kome, besluit, onmiddellijk na de kiezing, gezamentlijk met de andere kantons, eene dusdanige associatie in te richten.

Voor den Senaat :

» Juicht de candidatuur van M. den Graaf de Grunne toe, drukt het vertrouwen uit dat de katholieken der gansche provincie deze candidatuur zullen ondersteunen en verklaart zich gereed, van haren kant, de candidaturen van MM. Graaf de Borchgrave d'Altena en Baron Welthoall te ondersteunen. »

Twee herhaalde malen vraagt M. de Doctor Moors of er niemand is die opmerkingen aan te bieden heeft. Niemand antwoordt, de gansche zaal juicht de dagorde toe, voorgesteld door het achtbaar provinciaal raadslid.

De zitting wordt geheven.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Op de markt van TONGEREN van heden donderdag waren te koop gesteld : 410 koeien en kalveren, 0 schapen, 245 vette varkens, 1314 magere varkens.

Paardenmarkt *te TONGEREN*, DONDERDAG **29e** MAART.

APOTHEEK —**ZONDAGSRUST.** — MORGEN ZONDAG, zal de Apotheek van **Mr Broeders** alleen open blijven, van 1 *uur 's namiddags tot* 10 *uur 's avonds*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

De Complante betaling zal vervischt worden.

Militieraden. — Worden benoemd tot werkende en plaatsvervangende leden van de militieraden, voor de lichting van 1900, de provincieraadsleden en de gemeentebesturders, hierna aangeduid :

ARRONDISSEMENT TONGEREN.

Werkend voorzitter. — M. Coart Justin, Provincieraadslid te Tongeren.

Plaatsvervangers des voorzitters. — M. de Caritat de Peruzzis Eugène, Provincieraadslid te Lanaeken, en M. ~~Delvoie Victor~~, Provincieraadslid te ~~Tongeren~~. Eykhem Deplorge Florent

Werkend lid. — M. Meyers Frans, Burgemeester te Tongeren. Ben

Plaatsvervangers van het werkend lid. — M. Jansen ~~Michiel~~, Burgemeester te Reckheim, en M. Henrotte Hendrik, Burgemeester te Millen.

ARRONDISSEMENT HASSELT-MAESEYCK.

Werkend voorzitter. — M. Croonenberghs Antoon, Provincieraadslid te Hasselt.

Plaatsvervangers des voorzitters. — M. Byvoet, Jakob ~~Huibrecht~~, Provincieraadslid te Hechtel, en M. Nagels Lodewijk, Provincieraadslid te Sint-Truiden.

Werkend lid. — M. Portmans Ferdinand, Burgemeester te Hasselt.

Plaatsvervangers van het werkend lid. — M. Verkissen Ferdinand, Burgemeester te Maeseyck, en M. Polleunus Emiel, Burgemeester te Spalbeek.

Mopertingen. — Maandag had alhier de plechtige begrafenis plaats van den Eerw. heer Marcellus Moors, oud pastoor van Fall-Mheer.

Een groote menigte inboorlingen, oud parochianen en vrienden, benevens tal van priesters, hadden het zich ten plichte gerekend den dierbaren overledene naar zijn laatste rustplaats te vergezellen.

Troostend was dit voor de achtbare familie in deze droevige omstandigheid en vooral het schoone bewijs van hartelijke deelneming van Mgr den Bisschop, zoo in zijnen naam als in dien zijner Hoogeerwaarde Voorgangers. De Eerw. heer Lenders, pastoor te Wellen, sprak ter kerke eene gevoelige rede waarin hij het leven van den verdienstvollen herder naar waarde schatte.

Op het kerkhof werd nog de volgende toespraak gehouden door M. Bouveroux, onderwijzer te Fall-Mheer.

Achtbare familie, geliefde toehoorders,

Namens de gemeente Fall-Mheer en op last van den heer burgemeester Onclin, die, onpasselijk zijnde, belet is deze droevige plechtigheid bij te wonen, zij het mij geoorloofd, bij dit kille graf, een laatste hulde te brengen aan de nagedachtenis van den hoogstdierbaren overledene, Marcellus Moors, oud pastoor van Fall-Mheer.

Gedurende den tijd, van 1859 tot 1882, dat de Eerw. heer Moors het ambt van pastoor in de parochie Fall-Mheer vervulde, heeft men kunnen waarnemen met welken zielenijver en oprechte priesterlijke bezorgdheid hij steeds zijn verheven ambt bediende ! Allen waardeeren ten hoogste het goed dat deze heilige priester te Fall-Mheer heeft gesticht.

Wie toch is er, die de wijze en voorzichtige vermaningen en raadgevingen van dezen eerbiedwaardigen priester niet gewillig aannam, overtuigd als men was van zijn edele gevoelens, van zijn herderlijke verkleefdheid ! Wie wordt er gevonden, die de heilzame lessen, de stichtende voorbeelden van dezen waardigen priester niet zijn bijgebleven ?

Hoe dikwijls nog worden zijne woorden en daden door zijn oud parochianen niet herhaald en ingeroepen ?

Ook, welke nare tijding was het, welke het nieuws van zijn overlijden aanbracht ! Geen dankbaar hart of het was gevoelig getroffen en vervuld met liefde en eerbiedvolle erkentenis jegens een onvergetelijken weldoener.

Heil u, allezinswaardige herder, uwe oud parochianen blijven steeds den tijd herdenken dat gij hen in den wijngaard des Heeren geleid het, dat gij hen voorgingt in het goede, dat gij hen door uwe wijze lessen en vermaningen in zoo'n echt christelijken levenswandel wist te houden.

Blik neer, van uit de zalige woonplaats welke gij ongetwijfeld zijt binnengetreden, op uwe voormalige getrouwe kudde, en waak over hen zooals ten tijde dat gij hierbeneden hun verdienstelijke herder waart !

Vaarwel, heilige priester, in het eeuwige vaderland !

Vaarwel onze dierbare oud-pastoor !

GEZONDHEIDSTOESTAND VAN HET VEE IN DE PROVINCIE LIMBURG GEDURENDE DE EERSTE HELFT DER MAAND JANUARI. — Op 188 gevallen van besmettelijke ziekten, officieel bestadigd in ons land, gedurende de eerste helft der maand Januari ll., zijn er maar 3 gevallen bestadigd geworden in de provincie Limburg.

GEWESTELIJKE LANDBOUW-TENTOONSTELLING TE HASSELT, IN 1900. — PRIJSKAMP VOOR FOKPAARDEN. — Men vreesde dat de Algemeene prijskampen voor fokpaarden op de Tentoonstelling van Parijs, en de Gewestelijke Landbouwtentoonstelling van Hasselt gelijktijdig zouden gebeuren, en als gevolg, dat deze gelijktijdigheid de beste fokpaarden van ons land zouden beletten, te Hasselt, aan de nationale prijskampen voor fokpaarden van trekras, deel te nemen.

Gelukkig zal deze gelijktijdigheid niet plaats hebben. Onze merkwaardigste fokpaarden van trekras zullen aan de prijskampen van Parijs en van Hasselt kunnen deel nemen. Deze zal plaats hebben van den 1e tot 3e Juli aanstaande en gene in September van dit jaar.

De Gewestelijke Landbouwtentoonstelling van Hasselt heeft, boven talrijke en groote premiën voor de fokpaarden der provincie Limburg, meer dan vier duizend frank verleend voor de nationale hengst-en merrieprijskampen.

∴

Loterij.

Een koninklijk besluit van 26 Januari 1900 bemachtigt den heer Villers (Flor.), voorzitter der provinciale Landbouwmaatschappij van Limburg, eene loterij in te richten met het doel, onder de inschrijvers, bij verloting te verdeelen de voorwerpen en werktuigen te dien einde aangekocht onder deze welke zullen tentoongesteld worden op den Gewestelijken Landbouw prijskamp, te Hasselt, op 1 Juli 1900 te openen.

De uitverkoop der loterijbriefjes zal binnen kort beginnen. Iedere eerlijke persoon, die zich op den uitverkoop dezer loterijbriefjes zou willen toeleggen, moet zich te Hasselt, voor de conditiën, bij den Heer L. Van Den Berck, secretaris der Landbouwmaatschappij van Limburg, bevragen.

Per reeks van 10,000 loterijbriefjes, zal er een groot lot zijn eene waarde hebbende van *twee duizend* frank, alsook een aantal kleinere loten. Deze loten zullen, zooveel mogelijk, onder de tentoongestelde voorwerpen gekocht worden. Wij twijfelen niet dat deze laatste voorwaarde de vervaardigers van machienen en gereedschappen van allen aard, zal aanzetten een groot aantal voorwerpen tentoon te stellen.

De winners zullen het recht hebben, in plaats van het gewonnen voorwerp, zijne waarde te bekomen, in geld, mits eene vermindering van 15 t. h.

WERK DER BROODEN VAN DEN H. ANTONIUS. — *Ontvangene giften* : Aan den H. Antonius 60 cmen. — Hulde aan den H. Antonius fr. 2 — Aan den H. Antonius fr. 2 — Om eene gunst te bekomen fr. 2 — Aan den H. Antonius fr. 1 — Om eene gunst te bekomen fr. 2 — Naamloos fr. 5 — Voor eene gunst te bekomen fr. 1 — 50 cmen — Dankbetuigingen aan den H. Antonius voor eene bekomene gunst fr. 100.

Houppertingen. — Verleden donderdag waren er hier eenige jonge knapen zich

---

HET
VOLK VAN DEN MIST

38ste VERVOLG.

Zij ondernamen den tocht over het sneeuwveld ; dertig stappen verder, bijna nevens elkander, lagen de twee rotsblokken, waarmee zij den overtocht hadden gewaagd en nabij hen de steenen, die Otter den dag te voren ten titel van proefneming had omlaag gezonden. Vol verbazing staarden zij naar die steenen ; wie zou het geloofd hebben, dat die zware blokken, geen uur te voren, de ijsbaan waren afgesneld, met eenen spoed zooals geen enkel sneltrein ter wereld er ooit een zal bereiken ?

Een ding was zeker — bleven zij onderbroken voor nog een, twee of drie millioen jaren, eene kleinigheid in het leven van eenen steen nooit zouden zij nog wel zulk eene vreemdsoortige reis maken.

Zoo wat vier honderd el verder bereikten de drie avonturiers het hoogste punt van het sneeuwveld.

— Baas, baas, riep Otter, die eene laatste maal de oogen had gericht naar het land dat zij waren ontvlucht, daar boven staan menschen.

Het was zoo. Ginder boven, aan de andere zijde van den afgrond, in het Land van den Mist, ontwaarden zij menschelijke gedaanten, die schenen te roepen en met de armen in de lucht zwaaien. Doch, of het nu de offeraars waren, die Olfan badden verslagen en die de vluchtelingen hadden achtervolgd om ze te dooden ; of waren het de soldaten des konings, die de offeraars hadden onderdrukt — de afstand liet niet toe het te zien. Olfan's lot en de verdere huishoudelijke geschiedenis van het Volk van den Mist bleef voor hen een gesloten boek, want nooit hoorden zij daar nog een woord van en waarschijnlijk zullen zij er nooit iets meer van vernemen.

Nu begonnen de reizigers sneeuwveld achter sneeuwveld af te dalen en de groote piek alleen herinnerde hen nog dat zij in de nabijheid van het Land van den Mist waren. Eens hielden zij stil om te eten van het weinige voedsel, dat zij bezaten, doch herhaaldelijk bleven zij staan om te rusten, want zij hadden geen krachten meer.

Inderdaad, terwijl zij zich met moeite voorwaarts bewogen, ieder der mannen Juanna bij de hand houdende, dacht Leonard met verstomming na hoe het kwam dat zij de uitputting en de gruwelen, zoo stoffelijk als zinnelijk, der laatste acht-en-veertig uren hadden kunnen overleven.

Toch leefden zij nog, alhoewel den dood nabij, en s' avonds hadden zij de sneeuwlijn overschreden en bevonden zich in een warm en gezond klimaat.

Ik moet rusten, zegde Juanna, toen de zon begon te dalen, ik kan niet verder.

Leonard zag in vertwijfeling naar Otter.

— Daar ginder is een groote boom, baas, zegde de dwerg, met eene poging om opgeruimd te zijn, en water is niet ver af. Eene goede plaats om te kampeeren en geen vrees voor koude, baas, want de lucht is hier warm. Als wij denken aan den verloopen nacht zullen wij ons geluk niet kennen.

Zij bereikten den boom en Juanna zonk half bewusteloos tegen zijnen stam neer ; met moeite gelukte Leonard er in, haar een beetje vleesch te doen inzwelgen, met een mondvol brandewijn, en dan, tot zijne groote voldoening, verzonk zij in eenen toestand die meer weg had van verstomming dan van slaap.

XIX.

OTTER'S AFSCHEID.

Zijn gansche later leven vertelde Leonard dat de nacht, die volgde, de slechtste was, welke hij ooit in zijn leven doorbracht ; ondanks zijne vermoeienis kon hij niet slapen ; zijne zenuwen waren te veel overspannen om slaap toe te laten.

Telkenmale hij de oogen sloot, zag hij zich hangen met het hoofd omlaag in den put der cel, onder het algodenbeeld, of vloog door de lucht over de gapende scheur in de ijsbaan, of bevond zich in eene of andere ontzettende positie, in den aard van dezulke welke zij in laatste tijden zoo dikwijls te doorworstelen hadden.

Hielden die visioenen op, dan scheen hij de stem te hooren van Mordaunt, toen deze hem vaarwel zegde ; de gil van Soa bij haren vreeselijken dood of de laatste vermaledijdingen van Nam.

Ook zijne kneuzingen waren talrijk en veroorzaakten groote pijn ; alhoewel de lucht hier mild was, kwam 's nachts de koude lucht der bergen koude brengen en zij hadden niet een solfersteksken om een vuur mee te maken, teneinde de wilde dieren, die in hunne nabijheid huilden, op afstand te houden.

Zelden hebben drie levende wezens zich bevonden in eenen toestand zoo ellendig en wanhopig, als dezen, waarin zij dien nacht waren, uitgeput, ongewapend, bijna zonder voedsel of kleeding, niet wetende waar zij zich bevonden in die eindelooze uitgestrektheid van Midden Afrika. Leonard zag wel in dat, zoo er geen hulp kwam opdagen, zij moesten omkomen, hetzij van honger, hetzij door de wilde dieren, hetzij door de speeren der inboorlingen.

Het was onmogelijk dit leven eene week langer te rekken en het gedacht kwam in hunnen geest op, dat het beter ware voor hen, nog dien avond te sterven ; zoo was het in eens met al hun lijden gedaan.

Ja, dit ware beter ; en nog beter zou het geweest zijn, hadde hij gerust nevens zijn broer Tom ; dan zou hij nooit Soa's vervloekte geschiedenis over het Volk van den Mist en hunnen schat van robijnen hebben gekend ; nooit zou hij Juanna gekend hebben, die dan zou gestorven zijn in het slavenkamp.

Dit was nu het gevolg van geloof te hechten aan de visioenen van stervende menschen. Toch was het vreemd dat hij bijna den schat gewonnen had, « met de hulp eener vrouw, » want met de bijna verwonnen robijnen zou hij tien maal het familiekasteel teruggekocht hebben. Doch bijna iets hebben, beteekent niets ; de droom was over en zelfs, indien zij nog ontsnapten, zou de toekomst hem nog een grooter bedelaar vinden dan voorheen en, wat erger is, een getrouwd bedelaar.

Eindelijk vlood de nacht om en kwam de dageraad, doch Juanna ontwaakte niet, alvorens de dag hoog in de lucht stond. Leonard, die wat van daar gekropen was, want gaan kon hij niet langer, keerde terug bij haar. Zij staarde hem verwilderd aan en ijlde iets over Jane Beach. Hij begreep dat zij in koortsen lag. En niets was er te doen. Wat kon er ook anders gedaan worden, in de wildernis, met eene ijlende vrouw, dan den dood afwachten.

Leonard en Otter besloten dus op die plaats te blijven. De dwerg, die er nog het best van al uitzag, nam de speer, Olfan's geschenk en verklaarde dat hij op jacht zou uitgaan om voedsel te zoeken, daar hun voorraad uitgeput was. Leonard stemde toe, alhoewel hij overtuigd was van de moeilijkheid om wild te dooden met eene speer, doch de kans kon gewaagd worden en Otter vertrok.

Tegen den avond keerde hij terug, met de mededeeling dat hij heel veel wild had gezien, herten en antilopen, maar hij kon ze niet dicht genoeg benaderen en kwam dus platzak thuis — juist zooals zijn baas had verwacht.

Dien nacht brachten zij hongerig door, op de beurt Juanna bewakend, die nog steeds ijlende was. Bij dageraad trok Otter opnieuw uit, en Leonard, die evenmin dien nacht had kunnen slapen als den vorigen, naast Juanna latende zitten, het aangezicht in de handen rustend.

Voor den middag zag hij echter Otter op hem komen afloopen. Men zag het den armen dwerg aan dat hij halfdood van honger was. Zijn groot hoofd en zijn naakt lichaam, waardoor allerwege de beenderen uitstaken, vertoonden zulk een koddig schouwspel, dat met al zijn verdriet Leonard niet kon nalaten in eenen lach te schieten.

— Lach niet, baas, riep de dwerg ; een van beide : ik ben zot, ofwel zijn wij gered.

— Dan geloof ik eer dat gij zot zijt, Otter, want ik geloof dat het er met onze redding maar ellendig uitziet, antwoordde hij mistroostig, want hij geloofde niet meer in zijn gelukkig gesternte ; wat is er aan de hand ?

— Dit, baas ; daar is een blanke man op weg hierheen, met wel honderd bedienden bij hem ; zij bestijgen reeds de berghelling.

— Gij zijt meer dan zot, Otter, antwoordde Leonard ; wat, in Jâl en Aca's naam, zou een blanke hier komen doen ? Wij zijn de eenige, die gek genoeg waren ons hier in die verwenschte streek te wagen — en hij sloot de oogen toe en begon weer te droomen.

Otter zag hem een oogenblik meelijdend aan, sloeg zich dan beteekenisvol op het voorhoofd en verwijderde zich. Een uur later ontwaakte Leonard, nog steeds droomend, door het gerucht van talrijke stemmen en door eene hand, die de zijne nog al ruw drukte.

Het was Otter die hem bij de hand had vast gegrepen en hem in het oor schreeuwde.

— Wordt wakker, baas, ik heb den blanke opgezocht en hem hierheen gevoerd.

Leonard gelukte er in recht te staan en zag nu voor hem, te midden van geweerdragers en andere dienaars, een engelsch gentleman staan, eer beneden dan boven de middeljaren, met een rond en vriendelijk door de zon gebruind gelaat, met donkere diepe oogen ; met een monocle in zijn rechteroog als geschroefd, zag deze vreemdeling hem meelijdend aan.

— Hoe stelt gij het mijnheer ? sprak hij met welluidende stem ; voor zoover ik uit uwen zwarten dienaar heb kunnen verstaan, moet gij er maar slecht voor zitten ? Maar, groote God ! daar is eene dame bij u.

— En hoe stelt gij het ? antwoordde Leonard. Schoone helm die gij daar op het hoofd draagt. Ik heb veel blootshoofd geloopen in de laatste tijden — en hij streek de vingeren door zijn haar. Zie, wat prachtig geweer ! Wat maaksel is dat ?

De reiziger zag wel dat hij ijlde van honger en ontbeering.

— Ahmed, sprak hij tot eenen Arabier uit zijn gevolg, haal zijn lordschap hier wat champagne en wat eten, want hij schijnt het noodig te hebben. Zeg ook aan de dragers dat zij hier mijne tent opslaan.

. . . .

Acht-en-veertig uren waren verloopen, en de vriendelijke reiziger zat op eenen veldstoel voor zijne tent, blikkende naar twee wezens, in lakens gewikkeld en op veldbedden slapende.

Ik hoop wel dat zij toch eens zullen wakker worden, murmelde de vreemdeling, zijn monocle uit zijne ooghole latende vallen en de pijp uit den mond nemend ; de quinina en de champagne hebben voortreffelijk gewerkt en daar gaat niets boven dit middel. Maar wat een vreeselijke leugenaar moet die dwerg zijn, alhoewel hij misschien nog beter kan eten dan liegen. Nooit heb ik iemand zoo zien eten, alhoewel de kerel het noodig scheen te hebben. Nu, als het een leugen is, die hij mij heeft willen wijs maken, dan is het een kapitale geschiedenis. Wie zijn zij en wat duivel voeren zij hieruit ? Een ding is zeker : een knapper jongen dan hij en een schooner meisje dan zij zou men moeilijk vinden.

En hij stopte zijne pijp opnieuw, zette zijne monocle weer vast en begon te rooken.

Tien minuten later richtte Juanna zich plots op, waarop de vreemdeling zich terugtrok. Het jonge meisje zag verbaasd om zich heen ; dan, ziende dat Leonard wat verder lag, kroop zij tot hem, kuste hem en riep :

— Leonard : ik dank God dat gij nog leeft. Ik droomde dat wij beiden dood waren.

Leonard ontwaakte bij het hooren der geliefde stem en een oogenblik hielden beide ongelukkigen malkaar vast omkneld.

— Bij den Hemel, dat is roerend, zegde de reiziger, die van ver het tooneel gadesloeg ; ik veronderstel dat zij getrouwd zijn ; zoo niet zullen zij het worden. Nu, wat ik best kan doen is hen alleen te laten.

Hij kwam een uur nadien terug en vond dat de twee geredden zich gewasschen hadden. Zij hadden zich versierd met kleeren, die de vreemdeling hen had gegeven en zij zaten nu in de zon buiten de tent. Hij trad nader, zijnen helm afnemend, terwijl zij beiden rechtstonden om hem te ontvangen.

— Ik geloof dat ik niet beter kan doen dan mij zelven voor te stellen, zegde hij met eenige verlegenheid, want hij was een zeer schuw man ; ik ben een engelsch reiziger, die, voor mijn genoegen en omdat ik niet beter weet te doen, reis ; mijn naam is Sydney Wallace.

— Mijn naam is Leonard Outram, antwoordde Leonard, en deze jonge dame is Miss Joanna Rood.

M. Wallace zag op en maakte eene buiging. Zij waren dus niet getrouwd.

— Wij zijn u veel verschuldigd, ging Leonard voort, gij hebt ons van den dood gered.

— Niet heel en al, antwoordde Wallace. Dank den neger, uwen dwerg, en mij niet, want had hij mij niet gezien, ik zou eene mijl van u links doorgetrokken zijn. De waarheid is dat ik houd van bergbeklimmingen.

(Wordt voortgezet).